

Hva er 1948-8 100V Moralsk Opprustning?

Stor tilslutning til møtet for kommunestyrerepresentantene for Sem, Nøtterøy og Tønsberg

De som var voksne før krigen, husker Oxfordbevegelsen og Frank Buchman som var dens opphavsmann. På folkemunne fikk den kjelenavnet «Overklassens frelsesarmé» fordi det var en religiøs vekkelse med en egenart som gjorde at den ble dyrket fortrinnsvis i såkalt «bedre selskap».

Frank Buchman har etter denne krigen fortsatt propagandaen for sine fire «absolutter» — ærlighet, uselvishet, renhet og kjærlighet, men denne gangen er det lagt bredere an. Nå skal alt folket få budskapet, og det skal dannes grupper av disse «moralsk opprustede» som skal påvirke alle lag av folket, fra politikerne til finansene og arbeidsmannen. Det skal være en positiv bevegelse.

Dette var emnet for et møte som ble holdt i Tønsberg lørdag kveld for medlemmene av kommunestyrene i Tønsberg, Sem og Nøtterøy, alle med følge. Det var meget godt framme.

Møtet ble ledet av programsekretær Lauritz Johnson som uttalte at verden er så behersket av materialisme, egoisme, maktbegjær og prestisje at hvis den ikke annammer en moralsk opprustning går verden under. Og kampen står mellom dem som har og de som ikke har. Moralsk opprustning har, etter det en kunne forstå, et materielt delingsprogram, det er saligere å gi enn å ta mot. De som går inn for dette programmet må være uselviske og ofre seg helt for det. De tror menneskene kan forandres til dette synet ved hjelp av de fire absolutter.

Bevegelsen arbeider internasjonalt og er i sterk vektst. På grunn av det store moralske forfallet og vanskene med å få verden til hektene igjen er der god grobunn for den og mange kjente politikere setter håp til en slik forandring av menneskene. Verdens krise er skapt av at menneskene ikke har utviklet sin samfunns moral i takt med den tekniske utviklingen.

Da Johnson var ferdig med sitt foredrag som var meget tydelig, ble det etter religiøs skikk en del vitnesbyrd av folk som enten var medlemmer av bevegelsen eller satt håp til den. De to representanter som Tønsberg kommune hadde sendt til hovedforsamlingen i Caux, Erik Spæren og Thv. B. Olsen, hadde fått et meget godt inntrykk av bevegelsen og trodde den hadde en misjon. Fru Johnson fortalte om virksomheten i de nordiske land. Direktør Kjell Lund ved Sulitjelma mente den ville få stor betydning på arbeidsplassen i et bedre forhold mellom arbeiderne og ledelsen og i økt produksjon. — Kommunelege John Johnson fra Romerike, fortalte at bevegelsen har sin store oppgave også i herredsstyrene, og en student, Age Andersen, var med i en gruppe som skulle tale bevegelsens sak for stortingsmennene. Kontorsjef Kjell Magnus og hans kone fortalte at siden de ble kristne og medlemmer av M. O. hadde de løst sine ekteskapelige og huslige konflikter på en utmerket måte. Også på dette felt har bevegelsen sin store oppgave.

Fru Maja Graver fortalte at hun

hele sitt voksne liv har vært med i Indremisjonen, men hun gikk trett der fordi den var for negativ i de store samfunnsspørsmål. Hun hadde vært på møtet i Caux og i denne bevegelsen hadde hun funnet den praktiske foreningen av kristent liv og positivt arbeid for menneskene.

En fikk inntrykk av at det er glade og oppriktige mennesker som deltar i bevegelsen som skal holdes i en optimistisk, positiv og glad stemning. Et sangkor de hadde med seg fra Oslo underholdt mellom talerne med bevegelsens sanger som gikk på visemelodier og med en tilnærmet revyopptreden. Det var ikke hengehoder med der.

Møtet kom i stand etter initiativ av de to utsendinger fra Tønsberg til møtet i Caux. Møtet ble ledet av Wangensten Berge.

Etter det offisielle møtet samlet deltakerne seg omkring en liten bevertning og gjennom samtalen her ble det skapt kontakter. Arbeidsmetoden er som i Oxfordbevegelsen.